

τισμόν. Δύναμαι περιπλέον, ἔλεγε, ὃ ἀποκοιμήσω ἀμέσως ὅποιον θέλω, νὰ τὸν κάμω νὰ πέσῃ, νὰ κυλίεται, νὰ λυσσᾷ, καὶ μεταξὺ τοῦ παροξυσμοῦ του νὰ τὸν βιάσω ν' ἀποκριθῇ εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου καὶ νὰ μὲ φανερώσῃ τὰ μυστικά του. Καθίζω τὸν ἄνθρωπον ἐπάνω εἰς θρανίον, καὶ ερεφόμενος πρὸς αὐτόν μὲ χειρονομίας τινὰς ἰδιαιτέρας, τὸν ἀποκοιμίζω· δὲν κλείει ὁμῶς τὰ ὀμμάτια του, μὲ ὁμιλεῖ, καὶ χειρονομεῖ, ὡς νὰ ἦτον ἐξυπνος.» Ταῦτα δὲ λέγων ἔκαμνε χειρονομίας τινὰς αἰτινες ὁμοιάζον τὰς τῶν μαγνητιστῶν μας. Μετὰ δὲ ταῦτα μὲ ἀνεκάλυψε τὸ μυστικὸν τῆς ἐμφανίσεως ἐντὸς τῆς παλάμης περὶ ἧς προωμίλησα ».

Ὁ Κ. Λαβόρδης μαθὼν τὸ μυστικὸν οὗ τινος κύριαι βάσεις ἦσαν ἡ διαχάραξις τῶν σημείων καὶ τὰ τρία φάρμακα τὰ ὅποια δὲν ὀνομάζει διὰ νὰ μὴ ἀθετήσῃ τὸν ὅρκον του, βεβαιοῖ ὅτι δὲν ὑπῆρχε καμμία γοητεία, καὶ ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐπανέλαβε πολλὰκις τὴν πράξιν τοῦ Ἀραβὸς μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας.

Ἄλλος περιηγητὴς, ὁ Κ. Οὐ. Λάνης, Ἀγγλος, ἐπικυροῖ ὡς ἀναμφισβήτητα τὰ γραφθέντα ὑπὸ τοῦ Κ. Λαβόρδου, καὶ προσθέτει μάλιστα καὶ πολλὰ ἄλλα περίεργα.

Ὅλα ὁμῶς τὰ μυστήρια ταῦτα τὰ ὅποια ἐφαίνοντο μέχρι τινὸς ὑπεράνθρωπα, σήμερον, μετὰ τὰς περὶ τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας προόδους, ἐξηγοῦνται καὶ γίνονται καταληπτὰ. Ὅλοι σήμερον ἐννοοῦμεν ὅτι πρὶν ἀποδώσωμεν αὐτὰ εἰς δύναμιν ἐκτὸς τοῦ κόσμου τούτου, ἢ ἀποποιηθῶμεν νὰ τὰ πιστεύσωμεν, πρέπει νὰ τὰ ἐξετάσωμεν καὶ νὰ τὰ μελετήσωμεν. Μήπως τὰ ἄγνωστα δὲν εἶναι πολὺ πλείοντα τῶν γνωστῶν, καὶ μήπως ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δὲν ἀνακαλύπτει καθ' ἑκάστην πράγματα τὰ ὅποια δὲν ἐγνώριζε πρὸ ὀλίγου; Μήπως ὁ Γάλλος καὶ ὁ Λαβάρδος δὲν ἐξήγησαν καὶ μετέβαλον μάλιστα εἰς ἐπιστήμην τὰς προρρήσεις τῶν προλεγόντων τὴν τύχην; Ν. Δ.

ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΑΡΑΒΙΚΗ.

Μετὰ τὴν σύντομον περιγραφὴν τῆς κατὰ τὴν Ἀσίαν μαγείας, δημοσιεύομεν εἰκόνα παριστάνουσαν ἀγῶνα, ἢ φαντασίαν, ὡς ὀνομάζεται ἐν Ἀραβίᾳ· τοῦτο δὲ διότι τελεῖται συνήθως ὑπὸ ἀνθρώπων τῶν ὁποίων τὰ νεῦρα συνεκινήθησαν καὶ ἡ φαντασία ἐξήφθη διὰ τῶν ἀνωτέρω ὑποδειχθέντων μαγνητικῶν ἢ μαγευτικῶν μέσων. Τρεῖς, τέσσαρες, πέντε, ἕξ, δέκα, εἴκοσιν ἱππεῖς ἀλαλάζοντες ἐφορμῶσι κατὰ σοῦ, σὲ σημαδεύουσι μὲ πυροβόλα στιλπνότατα, καὶ ἀναχατίζοντες τοὺς ἱππους τρία βήματα μακρὰν σου, κενόνουσί κατὰ τοῦ προσώπου σου τὰ φοβερά ὄπλα των. Φρίκη τότε σὲ καταλαμβάνει· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἡ φρίκη παύρεται, ἡ θερμότης σοῦ ἀναδιβάλλει τὸ αἷμα εἰς τὴν κεφαλὴν, ἡ λάμψις τῶν ὄπλων καταπλήττει τὴν ὄρασίν σου, αἱ φωναὶ τῶν θεατῶν καὶ τῶν ἱπποδρόμων, τῶν ἱππῶν οἱ χρεμετισμοὶ, ὁ ἀκατάπαυστος θόρυβος τῶν ἐκπυροσφοτήσεων σὲ ἐκχωροῦσι, δὲν

βλέπεις, δὲν ἀκούεις πλέον τίποτε, καὶ αἰσθάνεσαι ἑαυτὸν φερόμενον ἀκατασχέτως πρὸς τὸν ἀγρίον ἐκείνον βίον. Μὲ ὀφθαλμοὺς φλογερούς, μὲ στῆθος ἀσπμαῖνοι, μὲ σφυγμὸν συνεχῇ καὶ δυνατὸν, θέλεις νὰ πηδήσῃς ἐπάνω ἱπποῦ γαύρου καὶ θυμοειδοῦς, νὰ ἐμπήξῃς τοὺς πτερνιστήρας σου εἰς τὰ ἐσχισμένα καὶ αἱματοσταγῇ πλευρά του, νὰ μεθυσθῇς ἀπὸ τὴν ὀσμὴν τῆς πυρίτιδος, καὶ ἐρίζων πρὸς χιλίους ἐπιδεξιωτάτους συναγωνιστάς· περὶ τοῦ βραβείου τῆς τόλμης καὶ τῆς ἐπιτηδειότητος, νὰ χειροκροτηθῇς ἀπὸ τὸ φρενιτῶν καὶ ἀσπαῖρον πλήθος.

Ὁ ἀγὼν οὗτος τελεῖται συνήθως τὰς ἐορτὰς μετὰξὺ πολλῶν ἄλλων οὐχ ἦττον περιέργων, περὶ ὧν ἴσως ὁμιλήσωμεν ἄλλοτε.

Η ΣΙΟΝΩΔΗΣ ΘΥΕΛΛΑ.

Διήγημα Ῥωσικόν.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1811 ἔτους, τοῦ πόσον ἀξιωμακρονεύτου εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ῥωσίας, ἐξη τις πλησίον τῆς Νεναραδούης, γνωστὸς καθ' ὅλα τὰ περίχωρα διὰ τὴν φιλοξενίαν του. Καθ' ἑκάστην οἱ γείτονες ἤρχοντο εἰς τὴν αἰκίαν του, ἄλλοι μὲν διὰ νὰ φάγωσι καὶ νὰ πῶσιν, ἄλλοι δὲ διὰ νὰ παίξωσι χαρτίᾳ μὲ τὴν γυναῖκά του, καὶ ἄλλοι, οἱ πλείοντες, διὰ νὰ ἰδῶσι τὴν θυγατέρα του Μαρίαν εἰς αὐτὴν ἤρεσκε τὸ ὄγρον καὶ μελαγχολικὸν πρόσωπον καὶ τὸ καμφορπῶν ἐκ τῆς ἡσυχίας της. Ἦτον τότε δεκαεπταετής καὶ κανεὶς ἄνθρωπος ἤγινός, ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ ἐκληρονόμηται ἐλαιοῦς καὶ κτήματα· πολλοὶ μάλιστα τῶν εὐγενῶν τὴν ἐπιθυμίαν διὰ τοὺς υἱοὺς των.

Ἡ Μαρία εἶχε ἀναγκασθῇ πολλὰς μυθιστορίας Γαλλικὰς, καὶ ὡς ἐκ τῶν ἀναμνήσεων τούτων ὁ νοῦς της εἶχε ταχέως συλλεβεῖ ἀπὸ τῶν ἐρωτικῶν διειροπολήσεων. Εἶχε δεχθῇ εὐχαρίστως τὰς φιλοφρονήσεις πτωχοῦ τινος ἀριστοκράτου ἐκθρόντος ἐν ἀδείᾳ νὰ διατρίψῃ ἡμέρας τινὰς μετὰ τῆς οἰκογενείας της. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ αὐτὸς ἤρασθη τῆς Μαρίας, τῆς ὁποίας οἱ γονεῖς, παρατηρήσαντες τὴν ἀμοιβαίαν ταύτην κλίσιν, μετεχειρίσθησαν τὸν ἀξιοματικὸν χειρότερον καὶ ἀποπερθεύσαντες ὑπαλλήλου, καὶ ἀπηγόρευσαν εἰς τὴν Μαρίαν τὸ νὰ σκεφθῇ καὶ περὶ τῆς μετ' αὐτοῦ συζωγίας της.

Ἐν τοσούτῳ αἱ δύο ἐρασταὶ ἀνταρτίζοντο δι' ἐπιστολῶν, καὶ ἐλαμβάνον κυρίας συνεντεύξεις εἰς τὸ δάσος τῶν πευκῶν πλησίον παρεκκλήριου ἐρημίου. Ἐκεῖ, καὶ τοὶ μεμφόμενοι ὡς ἀσπλάγχυν τὴν τύχην των, ὠρκίζοντο ν' ἀγαπῶνται αἰωνίως, καὶ ἐσυζήτουσαν χιλίων εἰδῶν σχέδια. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ αἱ συνεντεύξεις τοὺς ἐφεραν τέλος πάντων εἰς ἀπόφασιν ἐρωτικὴν· ἐπειδὴ, εἶπον, δὲν ἠμποροῦμεν νὰ ζήσωμεν ὁ εἰς χωρὶς τὸν ἄλλον, καὶ ὁμοῦ θέλητες σιληρῶς καταστρέφει τὴν εὐτυχίαν μας, πρέπει νὰ νικήσωμεν μόνον μας ὅλα τὰ ἐμπόδια. Τὴν ἰδίαν ταύτην εἴρασαν πρῶτος ὁ νέος ἀξιωματικὸς, ἡ δὲ Μαρία, παραφερομένη

ἀπὸ τὴν ἐνθερμον φαντασίαν της, τὴν παρεδέχθη ἐμέσως.

Ἦσαν τότε ἀρχαὶ χειμῶνος, καὶ αἱ μὲν συνεντεύξεις δὲν ἦτον δυνατόν νὰ λαμβάνωσι χώραν ὡς καὶ πρότερον, ἡ ἀλληλογραφία ὁμῶς κατέστη πολὺ πλέον συνεχής. Διὰ πάσης ἐπιστολῆς ὁ Βλαδίμιρος ἐξώρχιζε τὴν ἐρωμένην του νὰ παραδοθῇ εἰς αὐτὸν, καὶ νὰ τὸν ὑπανδρευθῇ κρυφίως. Ἀφ' οὗ θὰ συνέζων, ἔγραφεν, ἐπὶ τινὰ καιρὸν μεμονωμένοι οἱ δύο, θὰ ἤρχοντο νὰ προσπίσωσιν εἰς τοὺς γονεῖς τῆς Μαρίας, οἵτινες, μαλαττόμενοι βεβαίως ἀπὸ τοιαύτην σταθερότητα, θὰ ἔλεγον εἰς τοὺς νέους συμβίους, « σὰς συγχωροῦμεν, πέσατε εἰς τὰς ἀγκαλὰς μας ».

Ἡ Μαρία, καὶ τοὶ παραδεχθεῖσα τὸ σχέδιον τοῦτο, ἐδίσταζε νὰ τὸ ἐνεργήσῃ. Βίς μάτην εἶχον προβληθῇ πρὸς αὐτὴν πολλοὶ τρόποι φυγῆς· ἀλλὰ τέλος ἐδέχθη ἓνα. Μίαν τῶν ἡμερῶν ἔπρεπε νὰ προφασισθῇ ὅτι ἐπόνει τὴν κεφαλὴν, καὶ ν' ἀποσυρθῇ εἰς τὸν κοιτῶνά της τὴν ὥραν τοῦ δείπνου. Ἡ ὑπηρετίς αὐτῆς ἐγνώριζε τὰ διατρέχοντα, καὶ αἱ δύο ἐμελλον νὰ καταβῶσι διὰ κλίμακος κρυφίας εἰς τὸν κήπον· εἰς τὴν πύλιν αὐτοῦ θὰ εὕρισκον ὄχημα, τὸ ὁποῖον θὰ τὰς ἔφερε πέντε βέροια μακρὰν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Σκαδρίνου, ὅπου θὰ τὰς ἐπερίμενεν ὁ Βλαδίμιρος.

Καθ' ὅλην τὴν προλαβοῦσαν νύκτα ἡ Μαρία δὲν κοιμήθη· ἡτοίμασε τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ πολύτιμα πράγματα της, καὶ ἔπειτα ἔγραφεν ἐπιστολὴν διεξοδικήν πρὸς τινὰ φίλην της καὶ ἄλλην πρὸς τοὺς γονεῖς της. Τοὺς ἀπεχαιρέτιζε μ' ἐκφράσεις ζωηροτάτας, ἀπέδιδεν εἰς τὴν σφοδρότητα τοῦ πάθους της τὴν φυγὴν της, καὶ ἐκείνη βεβαιόνουσα αὐτοὺς, ὅτι ἡ εὐτυχεστέρα στήν τῆς ζωῆς της θὰ ἦτον ἐκείνη, καθ' ἣν προσέτασσα εἰς τοὺς πόδας των θὰ ἐπετύγγανε συγχωροῦν. Σφραγίσασα τὰς δύο ταύτας ἐπιστολάς μὲ σφραγίδα παριστάνουσαν δύο καρδίας ἐλογιζομένας, καὶ ἐπιγράψασα αὐτάς, ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην της καὶ ἀπεκοιμήθη. Μετ' ὀλίγον ἐξύπνησεν ἐντρομος· τὴν ἐφάνη κατ' ὄναρ ὅτι ἐνῶ ἡτοιμαζέτο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὁ πατήρ της τὴν ἤρπασε μὲ χεῖρα ἀνίλων καὶ τὴν ἔρριψεν εἰς βάρυθρον ζοφερόν· ἔπειτα ἶδε τὸν μνηστῆρά της ὠχρὸν καὶ αἱματόφυρτον, ὅστις μὲ φωνὴν ἀγωνιῶντος τὴν παρεκάλει νὰ τὸν συζευθῇ τὸ ταχύτερον. Τὸ πρῶτον ἐξύπνησεν ὠχροτέρα ἢ ἄλλοτε, καὶ πᾶσχουσα τῶντι τὴν κεφαλὴν. Οἱ γονεῖς της τὴν ἐξέταζον περὶ τῆς ὑγείας της περιπαθῶς καὶ αἱ φιλοφροσύναι των ἐσπάραττον τὴν καρδίαν της. Ἐπροσπάθησε νὰ τοὺς καθυσυχάσῃ, νὰ φανῇ πατρὸς, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε· τὸ ἑσπέρας, ἐνθυμηθεῖσα ὅτι ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτον ἡ τελευταία τὴν ὁποίαν ἐπέρα ὑπὸ τὴν πατρικὴν στέγην, καὶ καταταραχθεῖσα, ἀπεχαιρέτισεν ἐν λύπῃ καὶ σιωπῇ ὅλα τὰ περὶ αὐτήν. Ὅταν παρεσκευάσθη τὸ δείπνον εἶπε μὲ φωνὴν τρέμουσαν, ὅτι ἠπαγάζετο ν' ἀποσυρθῇ, καὶ ἐκαληνύκτισε τοὺς γονεῖς της· αὐτοὶ δὲ τὴν ἐνηγκαλίσθησαν εὐχθηθέντες αὐτήν κατὰ τὴν συνήθειαν. Ὅλιγον ἔλειψε νὰ κλαύσῃ καὶ ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὸν κοιτῶνά της καθήσασα ἐπὶ σκιμποῦς ἔχυσε δάκρυα πικρά.

Ἡ ὑπηρετίς τὴν παρεκάλει νὰ πρᾶυνθῇ καὶ νὰ λάβῃ θάρρος· ὅλα ἦσαν ἑτοιμα καὶ μεθ' ἡμίσειαν ὥραν ἔμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν πατρικὴν οἰκίαν καὶ ν' ἀποχαιρέτισῃ τὴν εἰρηνικὴν καὶ ἀθώαν ζωὴν της. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπῆλθε θύελλα χιονώδης, ὁ ἄνεμος ἐμυκάτο, αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα ἔτριζον· ὁ οἰωνὸς ἐφάνη ἀπαίσιος εἰς τὴν νέαν.

Μετὰ μικρὸν σιωπῇ βαθυτάτῃ ἐπεκράτησεν εἰς τὴν οἰκίαν. Ἡ Μαρία περιετυλίχθη μὲ μηλωτὴν, ἔλαβεν εἰς χεῖρας τὸ κιώτιον τὸ περιέχον τοὺς ἀδάμαντάς της, καὶ κατέβη τὴν κλίμακα παρακολουθουμένη ἀπὸ τὴν ὑπηρετίδα της φέρουσαν μέρος τῶν ἐνδυμάτων τῆς Κυρίας της. Ἡ θύελλα ἐξηκολούθει, ὁ ἄνεμος ἐφύσα λαῦρος ὡς ἂν ἤθελε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐνοχον κόρη, αὐτὴ δὲ μόλις κατώρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κήπου. Τὸ ὄχημα τὴν ἀνέμενεν· οἱ ἵπποι βιγῶντες ἐποδοκτύπουν μὲ ἀνυπομονησίαν τὴν γῆν, καὶ ὁ ἡνίοχος τοῦ Βλαδимиρου ἠγωνίζετο νὰ τοὺς χαλιναγωγῇ. Ἐξοήθησε τὴν Μαρίαν καὶ τὴν ὑπηρετίδα της νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὸ ὄχημα καὶ δράξας τοὺς χαλινούς ἀνεχώρησεν.

Ἄς ἀφήσωμεν αὐτοὺς διατρέχοντας τὰς ὁδοὺς, καὶ ἄς ἴδωμεν τί ἀπέγεινεν ὁ νέος σηματοφόρος.

Ὁ Βλαδίμιρος ἦτον εἰς ἀδιάκοπον κίνησιν ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην· καὶ πρῶτον μὲν ὑπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱερέως διὰ νὰ συμβιβάσῃ τὰ περὶ τοῦ γάμου, ἔπειτα δὲ πρὸς τοὺς γείτονας διὰ νὰ τοὺς προσκαλέσῃ ὡς μάρτυρας εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ὁ πρῶτος τῶν μαρτύρων ἦτον ἀνθυπασιότης ἐν ἀργίᾳ ὅστις ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς τὴν πρότασιν εἰπὼν, ὅτι ἀνενθύμιζεν εἰς αὐτὸν τὰς νεανικὰς του παραφοράς. Ἐπροσκάλεσε τὸν Βλαδίμιρον νὰ γευθῇ εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ ὑπεσχέθη νὰ εὕρῃ ἄλλους δύο μάρτυρας. Καὶ τῶντι μετὰ μεσημβρίαν ἐφθασεν εἰς ὑπαξιωματικὸς καὶ εἰς στρατιώτης πρὸ μικροῦ καταταχθεὶς εἰς τὰ σώματα τῶν Οὐλάνων. Ἀμφοτέροι δὲ ἐβεβαίωσαν ὅτι ἦσαν ἑτοιμοὶ, ὅχι μόνον νὰ μαρτυρήσωσιν ἀλλὰ καὶ τὴν ζωὴν των νὰ ἐκθέσωσι διὰ νὰ συντρέξωσιν αὐτὸν. Ὁ Βλαδίμιρος τοὺς ἠσπᾶσθη καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ νὰ τελειώσῃ ὅλας του τὰς προετοιμασίας. Ἀφ' οὗ ἔστειλε τὸν πιστὸν του Μιχαήλ μὲ τὸ ὄχημά του εἰς τὴν πύλιν τοῦ κήπου τῆς ἀγαπῆτης του, ἐπέβη εἰς ἄλλο ἐλαφρότερον καὶ διευθύνθη εἰς Σκαδρίνον, ὅπου ἔμελλε νὰ μεταβῇ καὶ ἡ Μαρία μετὰ τινὰς ὥρας· ἐπειδὴ δὲ ἐγνώριζε τὴν ὁδὸν ὑπέθεσεν ὅτι θὰ τὴν διέτρεχεν ἐντὸς εἰκοσι λεπτῶν.

Ἀλλὰ μόλις ἐξῆλθεν εἰς τὴν πεδιάδα, καὶ καταιγὶς ἐπῆλθε φοβερά, καὶ χιονώδης θύελλα ἐσκότιζε τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἡ ὁδὸς κατεκαλύφθη ἀπὸ χιόνος ἐν ἀκαρεῖ, καὶ τὸν ὀρίζοντα ἐπεριτύλιξε μαῦρος καπνὸς διὰ τοῦ ὁποίου οὔτε γῆν, οὔτε οὐρανὸν ἐδύνατο νὰ διακρίνῃ. Παρατηρήσας ὅτι ἐξιτράπη τῆς ὁδοῦ, ἐπροσπάθησε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς αὐτήν, ἀλλ' ὁ ἵππος ἐπίπτεν ἀπὸ φάραγος εἰς φάραγγα, καὶ παρ' ὀλίγον τὸ ὄχημα νὰ συντριβῇ. Ὁ νέος ἀξιωματικὸς ἐπλανᾶτο ὑπὲρ τὴν ἡμίσειαν ὥραν χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ δάτος τοῦ Σκαδρίνου. Ἐβάδιζεν ἐπὶ πεδιάδος ἀνωμάλου, ἡ θύελλα ἦτον ἀδιακόπως σφοδρά,

ὁ οὐρανὸς ζοφερός, καὶ ὁ ἵππος δὲν ἐδύνατο πλέον νὰ προχωρήσῃ.

Ὁ Βλαδίμιρος ἶδεν ὅτι εἶχε καὶ πάλιν ἀποπλανηθῇ. Ἐσταθῆναι λοιπὸν, ἐσυλλογίσθη, ἐπροσπάθησε νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν ὁδόν, καὶ ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ στρέψῃ πρὸς δεξιὰ. Ἐπορεύθη ὑπὲρ τὴν μίαν ὥραν χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ οὐδὲ μίαν οἰκίαν, πίπτων ἀπὸ χαράδρας εἰς χαράδραν, σηκνόμενος, καὶ ἀγωνιζόμενος νὰ ἐμψυχώσῃ τὸν ἵππον τοῦ μόλις θυνάμενον πατήρ.

Ἐπὶ τέλους παρετήρησε μακρὰν γρῦν, ὡς ἔτινα μαύρην, καὶ διευθυνθεὶς πρὸς αὐτὴν ἶδε δάσος. « Ἐν τῷ Θεῷ, ἀνεφώνησε, τώρα εἶμαι πλησίον εἰς τὴν ἐκκλησίαν », καὶ εἰσεχώρησεν εἰς τὸ δάσος ἐπ' ἐλπίδι τοῦ νὰ εὕρῃ τὴν ζητούμενην ὁδόν. Μετ' ὀλίγον ἔφθασε τῶν ὄντι εἰς ὁδὸν πλατεῖαν καὶ ὁμαλὴν ὅπου ὁ ἀνεμος, ἐμποδιζόμενος ἀπὸ τὰ δένδρα, δὲν ἐμυκάτο ὡς πρὶν ὁ ἵππος ἔλαβεν ἀναψυχὴν, καὶ ὁ Βλαδίμιρος καθῆσύχατε. Καὶ ὁμως ἐπροχώρει, ἐπροχώρει ὁλονέν, καὶ οὐδὲ χωρίον ἔβλεπεν, οὐδ' εἰς τὸ τέλος τοῦ δάσους ἔφθανε. Τότε ἶδε φρίττων ὅτι εὕρισκετο εἰς μέρος πάντῃ ἀγνωστον. Κυριευθεὶς ἀπὸ ἀπελπισίαν ἐκτύπησεν ὡς μαινόμενος τὸν ἵππον τοῦ, ὅστις μετὰ πολλοῦ ἀγῶνος ἤρχισε νὰ τρέχῃ· ἀλλὰ δὲν ἐδράδυνε νὰ ἀναλάβῃ τὸ βαρὺ βῆμά του, διότι δὲν εἶχε δύναμιν νὰ βαδίσῃ γοργότερον.

Μετὰ τινα ὥραν ὁ Βλαδίμιρος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ μακρότατον ἐκεῖνο δάσος· ἐβόησεν ἀσθμαίνων πανταχόσε τὰ βλέμματά του, ἀλλ' οὔτε τὸ χωρίον ἔβλεπεν οὔτε καλύδην. Ἦτον τότε μεσονύκτιον, τὰ δάκρυά του ἔδρεον ποταμηδόν, χωρὶς δὲ νὰ γνωρίζῃ ποῦ ὑπάγει ἐξηκολούθει νὰ προχωρῇ. Ἐν τσοῦτῳ ἡ βύελλα ἐκόπαζε, τὰ νέφη δισκορπίζοντο, ὁ οὐρανὸς ἐκαθαρίζετο, καὶ ὁ ἀξιωματικὸς ἶδεν ἀπέραντον πεδίαδα χιονοσκεπέαν, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας ἐφαίνετο χωρίον εὐταλὲς συγκείμενον ἀπὸ τέσσαρας ἢ πέντε καλύδας. Διευθυνθεὶς ἀμέσως πρὸς τὴν πλησιεστέραν ἐκρυσσε τὸ παράθυρόν της. Μετ' ὀλίγον γέρων τις λευκοπύγων προβαλὼν τὴν κεφαλὴν ἠρώτησε·

— Τί θέλεις;

— Εἶμαι ἀκόμη μακρὰν τοῦ Σκαδρίνου;

— Τοῦ Σκαδρίνου! . . .

— Ναί, ναί· εἶναι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ;

— Ὅχι· πολὺ μακρὰν· ἕως δύο βέρστια.

Ὁ Βλαδίμιρος ἔκαμε σχῆμα ἀπελπισίας, καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος ὡς ἐμβρόντητος.

— Καὶ πόθεν ἐρχεσαι; ἐπανεῖλαβεν ὁ γέρων. Ἀλλ' ὁ Βλαδίμιρος χωρὶς ν' ἀποκριθῇ, ἠρώτησεν ἐὰν εὕρισκεν ἵππους διὰ νὰ τὸν μεταφέρωσιν εἰς Σκαδρίνον.

— Καὶ ποῦ νὰ τοὺς εὕρω; ἀπεκρίθη ὁ γέρων.

— Δὲν ἔμπορεῖς τοῦλάχιστον νὰ μὲ προμηθεύσῃς ἓνα ὄδηγόν; θὰ τὸν ἀνταμείψω πλουσιοπαρόχως.

— Πρότμενε, ἀπεκρίθη ὁ γέρων· ὑπάγω νὰ σε στείλω τὸν υἱόν μου, καὶ μὲ αὐτὸν συμφωνεῖς.

Καὶ ἔγεινεν ἄφαντος. Μετὰ τινα λεπτά ὁ Βλαδίμιρος ἐκρυσσεν ἐκ νέου τὸ παράθυρον.

— Τί θέλεις ἀκόμη; ἠρώτησεν ὁ γέρων.

— Δὲν θὰ ἔλθῃ ὁ υἱός σου;

— Ἐνδύεται ὁλονέν· ἀν' χρυδῆς ἔμβα νὰ ζεσταθῇ.

— Ὅχι, ὄχι· εὐχαριστῶ! στείλέ με τὸν υἱόν σου.

Μετ' ὀλίγον ἠνοίχθη ἡ πύλη, καὶ νέος τις κρατῶν εἰς χεῖρας μεγάλην ράβδον διὰ τῆς ὁποίας κατεμέτρα ἔνθεν κακεῖθεν τὴν χιόνα ἐπροχώρησε πρὸς αὐτόν.

— Ὅποια ὥρα εἶναι; ἠρώτησεν ὁ Βλαδίμιρος.

— Ἐξημερώματα, ἀπεκρίθη ὁ χωρικός.

— Ὁ Βλαδίμιρος ἔμεινεν ἄφωνος.

Ὅταν ἐφθασάν εἰς Σκαδρίνον, ἡ ἡμέρα ἤρχιζε νὰ διαγελά, καὶ οἱ πετεινοὶ νὰ λαλῶσιν· ἡ ἐκκλησία ἦτον κλειστή, ὁ δὲ νέος πληρώσας τὸν ὄδηγόν ἐδραμεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱερέως. Τί ἄρα ἐμελλε νὰ μάθῃ; Ἀλλ' ἂς ἐπανεῖλθωμεν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν ἀγαθῶν κατοίκων τῆς Νεναραδούης διὰ νὰ ἴδωμεν καὶ τὰ ἐκεῖ διατρέξαντα. Οἱ γονεῖς τῆς Μαρίας εἰσῆλθον τὸ πρωὶ εἰς τὸ ἐσιατώριον· τὸ τέτον ἐκάχλαζεν ἐπάνω τῆς τραπεζῆς, καὶ ὁ πατήρ ἔστειλε νὰ μάθῃ πῶς ἐπέρασεν ἡ κόρη του. Ὁ ὑπηρέτης ἐπιστρέψας εἶπεν ὅτι ἡ κυρία Μαρία δὲν εἶχε καλοκοιμηθῇ τὴν νύκτα, ὅτι ἐν τσοῦτῳ ἦτον καλῆτερα, καὶ ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἤρχετο. Καὶ τῶντι μετ' ὀλίγον ἦλθε, καὶ προχωρήσασα πρὸς τοὺς γονεῖς τῆς ἡσπάσθη τὰς χεῖράς των.

— Πῶς εἶσαι τέκνον μου; ἠρώτησεν ὁ πατήρ.

— Καλῆτερα, ἀπεκρίθη ἡ νέα.

— Θὰ σ' ἐβλάψεν ἴσως ἡ θερμάστρα.

— Πιθανόν.

Ἀλλὰ τὸ ἐσπέρας ἡ Μαρία ἠσθένησεν· ὁ ἱατρὸς ἐλθὼν μετ' ὀλίγον εἶπεν ὅτι εἶχε θερμὴν, καὶ ὑπὲρ τὰς δεκαπέντε ἡμέρας ἡ νέα εὕρισκετο εἰς τὸ στόμα τοῦ Χάρωνος.

Κάνεις δὲν ἐγνώριζε τὴν φυγὴν της· τὰς δύο ἐπιστολάς τὰς εἶχε καύσει, ἡ ὑπηρέτις δὲν ἀνέφερε τὸ παραμικρόν, ὁ ἱερεὺς καὶ οἱ μάρτυρες τοῦ Βλαδимиρου εἶχον ἐπίσης διατηρήσει, διὰ λόγους βεβαίως ἰσχυροὺς, σιωπὴν, καὶ ὁ ἡνίοχος αὐτὸς δὲν εἶχε πολυμιλήσει εἰς τὰ καπηλεῖα· τὸ μυστήριον λοιπὸν δὲν ἀνεκαλύφθη ἂν καὶ τὸ ἐγνώριζεν ἡρίσεια δωδεκάς συνενόχων. Ἡ Μαρία ὁμως τὸ ἐπρόδωκε μόνῃ κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς φρενιτιδός της. Εἶπε πράγματα τόσῳ ἀλλόκοτα ὥστε ἡ μήτηρ, καθημένη εἰς τὸ προσκεφάλαιόν της, ἐπέισθη ὅτι ἡγάπα περιπαθῶς τὸν Βλαδίμιρον, καὶ εἰς τοῦ ἔρωτος τὴν ὑπερβολὴν ἀπέδωκε τῆς θυγατρὸς της τὴν ἀσθένειαν. Ἀνέφερε τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν σύζυγόν της καὶ τινὰς τῶν φίλων των, παραστήσασα τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ μὴ γίνωσιν αἰτίαι τοῦ θανάτου τῆς νέας, καὶ ὅτι, τέλος πάντων, ἡ πτωγεία ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἡγάπα δὲν ἦτον ἐλάχιστον ἀξίον κατακρίσεως.

Ὅταν ἤρχισε νὰ ἀναλαμβάνῃ, οἱ γονεῖς ἔγραψαν πρὸς τὸν Βλαδίμιρον εἰδοποιήσαντες αὐτόν ὅτι συγκρατεῖσθαι εἰς τὴν μετὰ τῆς Μαρίας ἐνωσίν του· ἀλλ' ὅπως ἐξέστησαν ὅταν, λαβόντες ἐπιστολὴν ἀκατάληπτον, ἀνέγνωσαν ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θὰ πατήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν των, καὶ ὅτι μόνῃν ἐλπίδα εἶχε τοῦ λοιποῦ τὸν θάνατον. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἔμαθον ὅτι ἀπῆλθεν εἰς τὸν πόλεμον τοῦ 1812.

Πολὺν καιρὸν δὲν ἐτόλμησαν νὰ διακοινώσωσι τὴν εἰδησιν ταύτην εἰς τὴν Μαρίαν· ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ ἰδία

δὲν ὁμῖλει πώποτε περὶ τοῦ Βλαδίμιρου. Μίαν ὁμως τῶν ἡμερῶν ἀναγνώσασα τὸ ὄνομα τοῦ μεταξὺ ἐκείνων οἵτινες εἶχον διακριθῇ καὶ πληροῦς εἰς τὴν ἐν Βεροδίνῳ μάχην, ἐλειποθύμησε.

Μετὰ τινὰ καιρὸν ἀπέθανεν ὁ πατήρ της, ὁρῶντες εἰς αὐτὴν μεγίστην κατάστασιν, ἥτις ἐκείνη δὲν ἦτον ἱκανὴ νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Διὸ, ἀναγνωρῶσα μετὰ τῆς μητρὸς της ἀπὸ τὴν οἰκίαν ἥτις ἐνέθυμειν εἰς αὐτὰς περιπτώσεις ὀδυνηρὰς, μετέβη εἰς ἄλλαν ἐπιορχίαν.

Ἐκεῖ ἡ νεότης καὶ ἡ κατὰσαςίς της ἐσυραν εἰς τοὺς πόδας της νέους προσηλύτους· ἀλλ' εἰς κανένα ἐξ αὐτῶν δὲν ἔδωκε τὴν ἐλαχίστην ἐλπίδα. Ἡ μήτηρ τὴν ἠνάγκαζεν ἐν τοσούτῳ νὰ ὑπανδρευθῇ· ἀλλ' αὐτὴ σείουσα τὴν κεφαλὴν μετ' ἡθος περίλυπον δὲν ἔλεγεν δὲ λέξιν. Ὁ Βλαδίμιρος εἶχε μὲν ἀποθάνει, ἀλλ' ἡ Μαρία ἐφαίνετο λατρεύουσα τὴν μνήμην του, καὶ ἐρύλαττε μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας ὅ,τι εἶχε λάβει ἀπὸ αὐτὸν, στίχους, μουσικὴν καὶ ζωγραφίαν. Ὅλοι ἐθαύμαζον τὴν τόσῃν σταθερότητά της, καὶ ἐπερίμενον ἀνυπομῶνως νὰ ἴδωσιν ἐκεῖνον ὅστις θὰ ἐνίκα ἐπὶ τέλους τὴν πίστιν της νέας ταύτης Ἀρτεμισίας.

Ὁ πόλεμος εἶχε τελειώσει εὐτυχῶς καὶ οἱ στρατιῶταί μας ἐπανήρχοντο θριαμβεύοντες εἰς τὰς ἐστίας των, ἐν μέσῳ λαοῦ ἐνθουσιῶντος. Πανταχόθεν ἐπαινίζε μουσικὴ στρατιωτικὴ, καὶ οἱ ἀξιωματικοί, ὅσοι ἀνεχώρησαν ἐρηδοὶ εἰς τὰ στρατόπεδα, ἐπέστρεφον σήμερον ἔχοντες ὄψιν ἀνδρικήν καὶ στήθη ἐσκεπατμένα ἀπὸ παρὰσημα.

Αἱ γυναῖκες της Ῥωσίας ἦσαν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀμίμητοι τὴν συνήθη ψυχρότητα των· εἶχε διαδεχθῇ ἀληθὲς ἐνθουσιασμός, καὶ ἠτπάζοντο μετ' ὀφθαλμῶν ἀγαλλιάσεως τὰ εἰσερχόμενα εἰς τὰς πόλεις τάγματα, ἐπὶ κεφαλῇς ἔχοντα σημαίας ἀναπεπταμένας καὶ σαλπιγγας. Ἡ Μαρία δὲν ἦτον μὲν παρούσα εἰς τὰς ἐπισήμους πανηγύρεις τὰς τελουμένας τότε καθ' ὅλας τὰς πόλεις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς κώμας καὶ τὰ χωρία ὁ ἐνθουσιασμός, δὲν ἦτον κατώτερος. Ἐνταῦθα, ἡ παρουσία ἀξιωματικοῦ ἐθεωρεῖτο ὡς μέγα συμβεβηκός· τὸν ὑπεδέχοντο ἐν θριάμβῳ, καὶ ἡμιλλῶντο τίς νὰ δώσῃ πρὸς αὐτὸν πλεονέστερα συμπαθείας δείγματα.

Ἐίπομεν ὅτι ἡ Μαρία, μετ' ὅλην τὴν ψυχρότητα της, ἐπερικυκλοῦτο ἀπὸ ἐραστῶν· ὅλοι ὁμως ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσωσιν ὅταν ἴδον ἐλθόντα εἰς τὴν οἰκίαν της συνταγματάρχην Οὐσσάρων ὀνόματι Βουρμίνον, ἥτις ἐφόρει τὸν σταυρὸν τοῦ Ἀγ. Γεωργίου, καὶ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν γυναικῶν, εἶχεν εἰς τὸ πρόσωπον ὡχρότητα ἐξυπνίζουσαν τὴν συμπάθειαν. Εἶχεν εἰκοσιᾶξ περίπου ἐτῶν ἡλικίαν, καὶ ἦλθεν εἰς τὰ παρακείμενα εἰς τὴν κατοικίαν της Μαρίας κτήματά του, διὰ νὰ ἀναπαυθῇ ἀπὸ τοὺς κόπους του καὶ νὰ θεραπεύσῃ τὰς πληγὰς του. Ἡ νέα τὸν ὑπεδέχθη μετ' ἰδιαίτους φιλοφροσύνην. Πλησίον αὐτοῦ δὲν ἦτον σιωπηλὴ καὶ περισκεπτικὴ ὡς μεθ' ὅλων τῶν ἄλλων. Δὲν θέλομεν νὰ τὴν ἀδικήσωμεν λέγοντες ὅτι ἐπροσπάθει νὰ τὸν ἐλκύσῃ διὰ τρόπων ἐρωτικῶν· ἀλλ' ὁ ποιητής, ἂν ἐβλεπε τὴν συμπεριφορὰν της, θὰ ἠρώτα δικαιοματικῶς· *Se amor non è, che dunque*

è quel? . . . (ἐὰν δὲν εἴν' ἔρως, τί λοιπὸν εἶναι;).

Ὁ Βουρμίνος ἦτον τῶν ἀξιέρατος νέος, ἔχων πραγματικῶς προτερήματα νοὸς τὰ ὁποῖα ἀρέσκουσι πλεονέστερον εἰς τὰς γυναῖκας. Ἡ πρὸς τὴν Μαρίαν ἀγάπη του ἦτον καὶ ἀπλή καὶ ἀδίατος, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἡ καρδία του ἐφαίνοντο ἀκολουθοῦντα ὅλα της τὰ κινήματα, ἐπροσκολλῶντο εἰς ὅλας τὰς λέξεις της. Εἶχεν, ὡς ἐφαίνετο, χαρακτῆρα εἰρηνικὸν καὶ περισκεπτικόν· καὶ ὁμως ἐλέγετο ὅτι ἔζησεν ἄλλοτε ζωὴν ἀρκετὰ νεανικήν. Τοῦτο ὁμως δὲν ἐθεωρεῖτο ἐλάττωμα ἀπὸ τὴν Μαρίαν, ἔχουσαν, ὡς ὅλοι αἱ γυναῖκες, τὴν διάθεσιν τοῦ νὰ συγχωρήσῃ τὰς παρεκτροπὰς τὰς προερχομένας ἀπὸ χαρακτῆρα θερμόν. Ἡ Μαρία δὲν ἠγάπα μόνον τὴν γλυκεῖαν ὁμιλίαν τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ, τὴν ὡχρότητα, τὰς πληγὰς του, ἀλλὰ πρὸ πάντων τὴν σιωπὴν του. Δὲν ἔδύνατο νὰ κρύψῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τὴν ἠρεσκε πολὺ, οὗτος δέ, ὡς ἔχων καὶ πείραν καὶ δευδέρκειαν, θὰ ἐνόησε τὴν κατάστασιν της καρδίας της νέας φίλης του. Διὰ τί λοιπὸν δὲν ἔπεισεν εἰς τοὺς πόδας της Μαρίας διὰ νὰ φανερώσῃ τὸν ἔρωτά του; ὁποῖον αἰτίον τὸν ἀνεχαίτιζεν; Εἶχε τάχα τὴν δειλίαν ἐκείνην ἥτις εἶναι ἀδιαχώριστος ἀπὸ τὸν ἀληθῆ ἔρωτα, ἡ τὴν ἐπιτηδειότητα πολυμηχάνου ἐρατοῦ; Σκεφθεῖσα πολὺν καιρὸν περὶ τούτου ἐπίσθη ὅτι ἡ περίσκεψις αὕτη ἐπρεπε ν' ἀποδοθῇ εἰς μόνην τὴν δειλίαν, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐνισχύσῃ αὕτη πρώτη τὸν νέον. Ἐπρόβλεπε κατὰ τινὰ τρόπον περιστάσεις παραδόξους, καὶ ἀνέμενον ἀνυπομῶνως τὴν καταστροφὴν.

Τὰ στρατηγήματά της εὐδοκίμησαν κατὰ πάντα. Ὁ Βουρμίνος κατέστη πολὺ σκυθρωπότερος, καὶ οἱ μαῦροί του ὀφθαλμοὶ προσηλώνοντο τοσούτῳ φλογεροὶ ἐπὶ της Μαρίας, ὥστ' ἐφαίνετο ὅτι ἡ λύσις δὲν ἦτον πλέον μακράν. Οἱ γείτονες ὁμίλουν περὶ τοῦ γάμου της νέας, ὡς περὶ πράγματος ἀποφασισθέντος, καὶ ἡ μήτηρ της ἔχαιρε. Μίαν τῶν ἡμερῶν, ἐνῶ αὕτη ἐκάθητο μόνη εἰς τὸν θαλαμὸν της ἀναζητοῦσα τὸ μέλλον διὰ χαρτίων, ὁ Βουρμίνος εἰσελθὼν ἠρώτησε ποῦ ἦτον ἡ Μαρία — Βίς τὸν κήπον, ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ· ὕπαγε νὰ τὴν εὕρῃς καὶ σὰς περιμένω ἐδῶ. Ὁ συνταγματάρχης κατέβη εἰς τὸν κήπον, ἡ δὲ καλὴ μήτηρ ἔλεγε καθ' ἑαυτήν· ἐλπίζω ὅτι σήμερον γίνεσθαι ἡ ἀπόφασις.

Ὁ Βουρμίνος εὗρεκα τὴν Μαρίαν καθήμενην πλησίον βρύσεως καὶ κρατοῦσαν βιβλίον, ὡς ἀληθινὴν ἠρωίδα μυθιστορήματος. Μετὰ τινὰς λέξεις ἡ νέα διέκοψε τὴν ὁμιλίαν, διὰ νὰ φέρῃ εἰς ἀμνηχανίαν τὸν ἀξιωματικόν καὶ νὰ τὸν κατορθώσῃ νὰ προδῇ ταχέως εἰς ἐξήγησιν. Καὶ τῶντι ὁ Βουρμίνος, ἀπορῶν πῶς νὰ ἀναλάβῃ τὸ σύνθημα ἡθὸς του, εἶπε πρὸς τὴν Μαρίαν ὅτι πρὸ πολλοῦ ἐζήτηι εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἀνοίξῃ εἰς αὐτὴν τὴν καρδίαν του, καὶ ὅτι τὴν παρεκάλει νὰ τὸν δώσῃ τὴν ἀδελφὴν νὰ ἐξηγηθῇ. Ἡ Μαρία ἐκλείπει τὸ βιβλίον καὶ ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Σέ ἀγαπῶ, εἶπεν ὁ Βουρμίνος, σέ ἀγαπῶ ὡς τρελός. (ἡ νέα ἐρυθρίασασα ἐκλινεν ἔτι πλέον τὴν κεφαλὴν.) Ἐκαμα μεγίστην ἀνοησίαν παραδοθεὶς εἰς τὴν γλυκεῖαν ἔξιν τοῦ νὰ σέ βλέπω καὶ νὰ σέ ἀκούω

καθημερινῶς. Τώρα δὲν ἤμπορῶ πλέον ν' ἀντιταθῶ εἰς τὴν εἰμαρμένην μου. Ἡ ἐνθύμητίς σου, τὸ ἀξιολάτρευτον πρόσωπόν σου θὰ βασανίζουν τὴν ἀθλίαν καρδίαν μου καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν. Μὲ μένει ὁμως μέγα τι χρέος νὰ ἐκπληρώσω· πρέπει νὰ σὲ ἀνακαλύψω μυστικὸν ὁλέθριον τὸ ὁποῖον θέτει μεταξύ τῶν δύο μας φραγμὸν ἀδιαβάτον.

Ἡ Μαρία τὸν ἤτένιτε μὲ ἥθος καταπεκληγμένον.

— Εἶμαι ὑπανδρευμένος, ἐπανέλαβεν ὁ Βουρμῖνος, ὑπανδρευμένος πρὸ τριῶν ἐτῶν, καὶ δὲν ἤξεύρω οὔτε ποία εἶναι ἡ σύζυγός μου, οὔτε ποῦ εἶναι, καὶ ἂν ποτὲ θὰ τὴν ἐξαγαδῶ.

— Τί λέγεις; ἀεφώνησεν ἡ Μαρία. Πόσον παράδοξον πρᾶγμα. Ἐξακολούθησε σὲ παρακαλῶ. Θὰ σὲ διηγηθῶ μετέπειτα τί συνέβη καὶ εἰς ἐμέ. . Λέγε.

— Περί τὰς ἀρχὰς τοῦ 1812, ἐξακολούθησεν ὁ Βουρμῖνος, ὑπήγαγα εἰς τὸ ἐν Οὐλίνα σύνταγμα μου. Φθάσας μίαν ἡμέραν πολλὰ ἀργὰ εἰς τινὰ σταθμόν, ἐζήτησα νὰ ζεύξουν ἀμέσως τὰ ἄλογα, ἀλλὰ τυγχρόνως ἐπῆλθε θύελλα χιονώδης φρικτοτάτη, καὶ ὁ ταχυδρόμος καθὼς καὶ οἱ ἄνθρωποι του, μ' ἐσυμβούλευσαν νὰ μὴν ἀναχωρήσω. Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἤκουσα τὴν συμβουλὴν τῶν μετ' ὀλίγον ὁμως, ἀνυπόμονος νὰ ἐξακολουθήσω τὸν δρόμον μου, ἀπεφάσισα νὰ καταφρονήσω πάντα κίνδυνον. Ὁ ἀμαξολάτης, διὰ νὰ ὀλιγοστεύτῃ τὸν δρόμον, ἠθέλησε νὰ περάσῃ ποταμὸν παγωμένον, ἀλλ' ἀπεπλανήθη, καὶ ἐφθάσαμεν εἰς πεδιάδα ἀγνωστον εἰς αὐτόν. Ἰδὼν μακρὰν φῶς τὸν δειτάξα νὰ διευθυνθῇ πρὸς αὐτό. Ἐφθάσαμεν εἰς χωρίον, ἡ ἐκκλησία τοῦ ὁποίου ἦτον φωταγωγημένη, αἱ πύλαι τῆς ἀνοίχται, καὶ παρ' αὐτὰς ἦσαν τινὰ ὄχηματα καὶ ἄνθρωποι τινες περιπατοῦντες.

« Ἀπ' ἐδῶ! ἀπ' ἐδῶ! » μ' ἐφώναξαν μερικοὶ Ἐπροχώρησα. « Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὲ εἶπεν ἄγνωστός τις, διὰ τί ἀργοπόρητες τόσον; ἡ ἁρπαγυνιστικὴ σου ἐλαιοποθύμησεν, ὁ ἱερεὺς δὲν ἤξεύρει τί νὰ κάμῃ, καὶ ἡμεῖς ἐτοιμαζόμεθα νὰ ἀναχωρήσωμεν. Ἐλα, τρέξε! » Κατέβη ἀπὸ τὸ ὄχημά μου, περιτυλιγμένος μὲ τὸν μανδύαν μου καὶ ἐμβήκα εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Νέα τις ἐκάθητο εἰς θρανίον μεταξύ σκότους, καὶ ἄλλη τις στεκομένη ὀπισθὲν τῆς ἐτρίβε τοὺς μὴνιγγὰς τῆς. « Δόξα σοι ὁ Θεός! ἐφώναξεν ἡ τελευταία ἤλθες τέλος πάντων ἡ ταλαίπωρος κυρία μου ὀλίγον ἐλευθεῖ ν' ἀποθάνῃ. » Ὁ ἱερεὺς πλησιάσας με εἶπε· « θέλεις ν' ἀρχήσω; μάλιστα ἀπεκρίθην » καὶ εὐθὺς ἀνεστήκωσαν τὴν νέαν ἡ ὁποία μ' ἐφάνη ὡραία. Παραφερόμενος ἀπὸ ἀκατανόητον καὶ ἀσυγχώρητον κουφότητα ἐπροχώρησα πρὸς τὸ βῆμα. Ὁ ἱερεὺς ἐπλησίασεν, ἐνῶ οἱ μάρτυρες καὶ ἡ ὑπηρέτις κατεγίνοντο εἰς τὸ νὰ ζωογονήσωσι τὴν νέαν. Ἐντὸς ὀλίγου ἐτελείωσεν ἡ τελετὴ, καὶ μᾶς εἶπαν νὰ ἐναγκαλισθῶμεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Ἡ σύζυγός μου ἐστράφη πρὸς ἐμὲ μὲ πρόσωπον κάτωχρον· ἠθέλησα νὰ τὴν ἀσπασθῶ, ἀλλ' αὐτὴ, Θεέ μου, ἐφώναξε, δὲν εἶν' ἐκεῖνος! καὶ ἔπεσεν ἀναίσθητος. Οἱ μάρτυρες μὲ ἤτένισαν ὡς ἐμβρόντητοι, ἐγὼ ἐκβήκα ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ἀνέβην εἰς τὸ ὄχημά μου, καὶ ἔφυγα.

— Θεέ μου! εἶπεν ἡ Μαρία, καὶ δὲν ἤξεύρεις τί ἀπέγινεν ἡ σύζυγός σου!

— Δὲν ἤξεύρω, ἀπεκρίθη ὁ Βουρμῖνος, οὔτε τὸ ὄνομα τοῦ χωρίου ὅπου ἐγίνεν ἡ τελετὴ. Τόσον ὀλίγον ἐπρόντιζα τότε δι' αὐτὴν τὴν ἱεροσυλίαν, ὥστε ἀπεκαμήθη ἀμέσως, καὶ δὲν ἐξύπνησα παρὰ τὴν ἐπιούσαν. Ὁ ὑπηρέτης μου ἀπέθανεν ἐν καιρῷ τῆς ἐκστρατείας, καὶ δὲν μὲ μένει πλέον καμμία ἐλπίς νὰ ἐξαγαδῶ τὴν πτωχὴν νέαν τὴν ὁποίαν ἀδίκησα μὲ τὴν ἀσυνειδησίαν.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ἀέκραξεν ἡ Μαρία λαβοῦσα τὴν χεῖρά του! Σὺ λοιπὸν ἤσουν; καὶ δὲν μὲ γνωρίζεις;

Ὁ Βουρμῖνος ὠχρίασε, καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τῆς γυναικὸς του.

N. Δ.

ΤΟ ΟΡΟΣ ΑΡΑΡΑΤ.

Φαίνεται ὅτι τὰ ὕψηλά ὄρη τὰ κρύπτοντα τὰς κορυφὰς των, ὡς ἂν εἶποιαν Γάλλοι, ἐντὸς τῶν νεσῶν, ἔχουσιν ὅλα καὶ ἀνὰ ἓν θαυμάσιον ἀνέκδοτον. Προχθὲς ἀνεγινώσκομεν εἰς τὴν *Πανδώραν* ὅτι Ἐβραῖός τις θελήσας νὰ ἀναβῇ εἰς Σινά, ὅχι βεβαίως διὰ νὰ προσκυνήσῃ τὴν Ἀγίαν Αἰκατερίναν ἢ ν' ἀσπασθῇ τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν τῆς ἱερᾶς καμήλου τοῦ προφήτου, εὗρεσκε κατέναντί του, ὅθεν καὶ ἂν διευθύνετο, σταυρὸν μέγαν, ὅστις, πηδῶν ὡς ἀτραπὴ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἔφρασε τὴν ὁδὸν τοῦ δυστυχοῦς συναδέλφου τοῦ Πατρίκου. Σήμερον, ἐπιθυμήσαντες νὰ ἀνέλθωμεν μετὰ τῶν ἀναγνώστων μας ἐπὶ τὰ ὄρη τὰ Ἀραράτ ὅπου ἐκάθησεν ἡ κιθωτός ἐν μηνὶ τῷ ἐβδόμῳ, ἐβδόμῃ καὶ εἰκάδι τοῦ μηνός, ἐφοβήθημεν μὴ πάθωμεν τὸ τοῦ μοναχοῦ Ἰακώβου, καὶ ἀποκοιμηθῶμεν ὡς ἄλλοι Ἐνδυμίονες ἢ ἄλλοι Ἑπτὰ παῖδες.

Τί ἔπαθεν ὁ παπᾶ Ἰακώβος, θέλομεν μετ' ὀλίγον τὸ διηγηθῇ, διότι τὸ θαῦμα τοῦτο δὲν εὐρίσκεται οὔτε εἰς τὸ Λαυσαϊκόν, οὔτε εἰς τὴν Ἀμαρτωλῶν Σωτηρίαν, οὔτε εἰς κανέν Συναξάριον ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα φυλλολογοῦσι, δὲν ἀμφισβάλλομεν, οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ τοῦ παλαιοῦ ἡμισφαίριου πλειότερον καὶ αὐτοῦ τοῦ Πικουίλλου τοῦ ἐπιλεγομένου Ἀλλιάγα. Ἀλλὰ τίς ὁ Ἐνδυμίων, καὶ τίνες οἱ Ἑπτὰ παῖδες, καὶ ποῖος ὁ Πατρίκιος, καὶ τίνα τὰ ὄρη Ἀραράτ, περὶ τούτων δὲν θέλομεν εἶπει οὔτε γὰρ, φοβούμενοι μὴ προσβάλωμεν τὴν εὐγενῆ φιλοτιμίαν σας· διότι, τίς ἐξ ὑμῶν δὲν ἔμαθεν ἀφότου ἤρχισε νὰ συλλαβίῃ, ὅτι ὁ Ἐνδυμίων ἦτον ἐξ Ἡλίδος τῆς Πελοποννήσου, συντοπίτης Λυκαύργου καὶ Λυσάνδρου τῶν νεωτέρων, καὶ ὅτι ἐρασθεῖσα αὐτοῦ ἡ Σελήνη καὶ θέλουσα νὰ χαμαρόνῃ τὰ κάλλη του, ἐξαπέστειλε πρὸς αὐτὸν ὕπνον αἰώνιον; Ἰσως τὸ θαυμαστικόν τοῦτο εἶδος τοῦ ἔρωτος, ὡς φαίνεται, κύριοι τοῦ Πανσιλύπου, τοῦ καφενεῖου τῆς Ἀνατολῆς κατὰ τῆς ὡραίας Ἑλλάδος, πολλὰ ἀλλόκοτον· ἡ θεωρία δὲν εἶναι προτέρημα τοῦ